

Leef je droom! (5)

In een aantal vorige edities van ViaBoten hebben we aandacht besteed aan Olaf Oosterman en de boot die hij aan het bouwen is met hulp van de Bart Foundation. Omdat de bouw enige tijd heeft stil gelegen, is het niet gelukt om in de februari-uitgave van ViaBoten zoals gebruikelijk de bouw te volgen. In deze editie blikken we wat verder terug op de aanloop naar het bouwen van de boot en waarom Olaf deze boot is gaan bouwen. We hopen dat de bouw volgende maand weer goed op schema zal liggen zodat wij u kunnen inlichten over hoe het staat met de vordering.

‘Dit leven bevalt me wel.’

Ik lig met mijn ogen dicht op het achterdek van de Colombe en laat deze gedachte langzaam tot mij doordringen. Ja, dit leven bevalt me wel. De warme zonnestralen op mijn gezicht, de trage cadans van de zee die onder de boot doorglijdt, de wind die mijn haast naakte lichaam streelt. Met mijn ouders en broer zeil ik langs de Franse kust richting Nederland. Mijn eerste keer op zee, maar ik weet het meteen: dit is mijn leven. Ik adem de zilte zeelucht diep in mijn longen en stel mij de reizen voor die ik ooit ga maken. Met mijn eigen schip, dat staat vast. Ik ben veertien en onoverwinnelijk.

Een paar jaar daarvoor is vastgesteld dat ik het Syndroom van Marfan heb. Een bindweefselafwijking. Erfelijk. Mijn moeder heeft het. En mijn tante. Mijn nicht. En als je terugkijkt, hadden mijn oma en de overleden broer van mijn moeder het ook. Maar dat belet me niet te dromen. Ik ben altijd al onrustig geweest, maar onwillekeurig krijg ik haast. Haast om wat van de wereld te zien. Ik zal korter leven dan de meeste mensen. Maar op dat achterdek van de Colombe is dat nog een loze kreet.

Zo begint het voorwoord van het boek Leef je droom, dat is uitgegeven om het project van Olaf Oosterman te ondersteunen. Ook al heeft Olaf een levensbeperkende ziekte, het belet hem niet om te dromen. Maar vooral niet om iets te bereiken in het leven. Zoals het bouwen van een zeiljacht om daarmee met chronisch zieke jongeren te gaan varen. Het leek allemaal zo mooi vier jaar geleden. Samen met zijn vrouw Marjolein zette Olaf zijn droom om in werkelijkheid. Ze begonnen aan de bouw van een Vd Stadt Madeira van 14 meter. Een stapel multiplex werd afgeleverd en na twee maanden stond het spantraam opgesteld. De contouren van de romp werden hiermee duidelijk. Met spaargeld en eigen arbeid zouden ze de boot in drie jaar tijd kunnen afbouwen. Het plan? In 2007 vertrekken. Voor onbepaalde tijd. Olaf en Marjolein droomden van Antarctica, Alaska, Polynesië, Micronesië, de Cariben, van oude en nieuwe eilanden ontdekken.

Tot in maart 2004 Olaf met 41 graden koorts in het ziekenhuis belandde. Een heftige bacteriële infectie op zijn aortaprothese kostte hem bijna het leven. Negen weken ziekenhuis en een half jaar herstel zette de bouw stil. De drie vorige operaties waarbij Olaf twee kunstkleppen in zijn hart kreeg en waarbij zijn aortaboog werd vervangen, hadden hem niet doen stilstaan bij zijn ziekte. Deze bacterie wel. Olaf merkte dat hij kwetsbaar was. Niet onoverwinnelijk, zoals hij altijd gedacht had.

Toch zette hij door. Na ruim een half pakten hij en Marjolein de bouw van de boot weer op. Maar hij merkte dat zijn inspanningsgrens veel lager lag. Hele weekenden werken was niet meer mogelijk. Olaf zijn lichaam liet hem vaak in de steek. Toch lukte het de romp af te bouwen en in december 2004 volgde een groots moment: de romp kon

worden gedraaid. De volgende fase van de bouw – het inbouwen van het interieur – kon beginnen.

Maar net voordat Olaf daaraan toe kwam, scheurde zijn aorta. Weer kroop hij door het oog van de naald. De losgescheurde buitenwand van de aorta bleef heel, waardoor hem een inwendige bloeding werd bespaard. Wel bleef de aorta een zwakke plek en de kans op verwijding was groot. Na een paar weken kon Olaf het ziekenhuis verlaten, maar wel met de beperking dat hij het rustig aan moest doen. De bouw lag weer stil. Ondanks dat Olaf het rustig aan deed, werd zijn aorta steeds wijder. In oktober 2005 moest hij een volgende operatie ondergaan. Een groot gedeelte van zijn aorta werd vervangen. Een risicovolle operatie met de kans op verlamming of erger.

Dat bracht de ommekeer. Olaf wist dat hij en Marjolein niet meer zelf de boot konden afbouwen. Met elke operatie leverde hij een stukje fysieke conditie in. Ook besepte Olaf met elke operatie meer en meer dat zijn leven niet al te lang zou duren. Daarnaast leefde hij voortdurend in angst. Wat kan mijn lichaam aan? Blijft de rest van mijn aorta rustig? Toch wilde hij doorzetten. De boot afbouwen en gaan. Zolang het leven hem nog gegund zou zijn.

Olaf besloot hulp in te roepen bij de Bart Foundation, de stichting die is opgericht na de dood van mediaman Bart de Graaff. De stichting ondersteunt jongeren met een levensbeperkende ziekte die iets willen bereiken in het leven, maar dat vanwege hun ziekte niet kunnen. Olaf past naadloos binnen de doelgroep en kan sinds mei 2006 rekenen op de steun van de Bart Foundation. In juni vorig jaar huurde hij twee professionele timmerlieden in om samen met hem verder te bouwen aan de boot. Ook de watersportsector zag wat in het project en sponsoorde vele materialen.

Maar Olaf bouwt de boot niet meer alleen voor zichzelf en Marjolein. Hij wil zijn zeiljacht inzetten om met jongeren te gaan varen. Jongeren die net als hij een levensbeperkende ziekte hebben of daar recent mee zijn geconfronteerd. Olaf kan die jongeren namelijk iets vertellen. Hij kan ze iets meegeven dat een gezond mens niet kan. Overlevingsdrang en het doorzettingsvermogen om iets met je leven te doen en niet alleen de donkere kant te bekijken. Donkere kanten in zijn leven heeft Olaf genoeg gezien. Immers zo’n zes keer al zijn de witte operatiedeuren voor hem geopend en wist hij niet of hij ooit nog wakker zou worden. Olaf wil die jongeren laten zien dat je dromen moet najagen, ambities moet willen verwezenlijken. En dat je dat niet moet uitstellen. Want dan zou het wel eens te laat kunnen zijn. Volg de bouw van de boot op www.wijbouwenboot.com.

